

Ha csípőprotézis, akkor szentesi kórház és dr. Berki Sándor

Amerikai módszerrel gyorsabban gyógyul a beteg

Dr. Berki Sándor főorvost szerte az országból keresik a betegek

Fotó: Tésik Attila

Dániában tanított, Amerikában pedig tanult a szentesi kórház baleseti és helyreállító sebészeti osztályának vezetője. Dr. Berki Sándor már túlvan az első olyan csípőprotézis-beültetésen, amelynek mozzanatait az Egyesült Államokban sajátította el nemrégiben.

Tudományos munkássága elismeréseként hívták meg Amerikába a szentesi kórház osztályvezető főorvosát, dr. Berki Sándort a világ legrangosabb csontsebészeti kongresszusára. A San Franciscó-i szakmai találkozón tizenöt ezer balesetsebész és ortopéd szakorvos vett részt, Magyarországot csak négyen képviselték, közülük hárman budapestiek. A szentesi főorvos érdemét az is növeli, hogy egy vidéki kisváros kórházában is képes olyan teljesítményt nyújtani, amit nem csak a határainkon belül jegyeznek.

A dánok tanultak Szentestől

Az amerikai útját megelőzően Dániában járt Berki főorvos, aki az egyik egyetemi klinikán tartott előadást a velőszögzés bizonyos típusairól, amelyeket ő sikeresen alkal-

maz a szentesi kórház baleseti és helyreállító sebészeti osztályán. Kiderült: az eljárása modernebb annál, mint amit a dán orvosok gyakorolnak.

Ötletek az Egyesült Államokból

Az amerikai kongresszuson viszont sokat tanult Berki Sándor. Azt meséli, hogy ott naponta összefoglalták a tudomány legfrissebb álláspontját. A szentesi főorvos azon kevesek közé tartozik hazánkban, aki az elsők között ültetett be csípőprotézist úgynevezett minimál invazív módszerrel. Ennek az a lényege, hogy alig károsítja a szöveteket, s a betegek lényegesen rövidebb idő alatt gyógyulnak, mint a hagyományos implantációk után. Eddig több mint ötven sikeres operáción van túl. S míg eleinte csak a sovány testalkatú pácienseknek javasolta a csípőprotézis beültetésének új módszerét, azóta már eredményesen alkalmazta azt egy 126 kilogramm testúlyú betegen is.

Amerikában leste el Berki Sándor az általa alkalmazott csípőprotetikának egy még korszerűbb változatát. Eddig ugyanis két met-

cscó-i kongresszuson élő közvetítésen követte, hogyan helyezik be az amerikai kollégák egyetlen vágással a protézist a páciens csípőjébe. Berki főorvos idehaza már el is végezte az első beültetést egyetlen kis metszéssel. A sikeres műtét után még gyorsabban gyógyul a beteg az új eljárásnak köszönhetően.

Csípőprotézis: 30 éves múlt

A szentesi kórházban egyébként harminc esztendeje ültette be az első csípőprotézist dr. Badó Zoltán. Az iskolát teremtő, nagy tudású orvosegyéniség bizonyára büszke lenne tanítványára.

Amerikai benyomásait különben úgy összegzi a szentesi osztályvezető, hogy ő bizony röpdősne az örömtől, ha olyan műtőben operálhatna, mint amilyet San Franciscóban látott. De egyelőre csak álmodozik a háromdimenziós navigáló operációs rendszerről, amelynek az a lényege, hogy számítógép aszisztál a műtétéknél. A fűrőpisztolyokon szenzorok mutatják, hogy a térben éppen hol tart az orvos a behatolással.

BALÁZSI IRÉN

A befelé forduló erotika jegyében

Rendhagyó módon ötvenedik születésnapjához közeledve rendezte meg első, bemutatkozó tárlatát a Bartók Béla Művelődési Központ B galériájában Balogh Sándor szegedi szobrászművész.

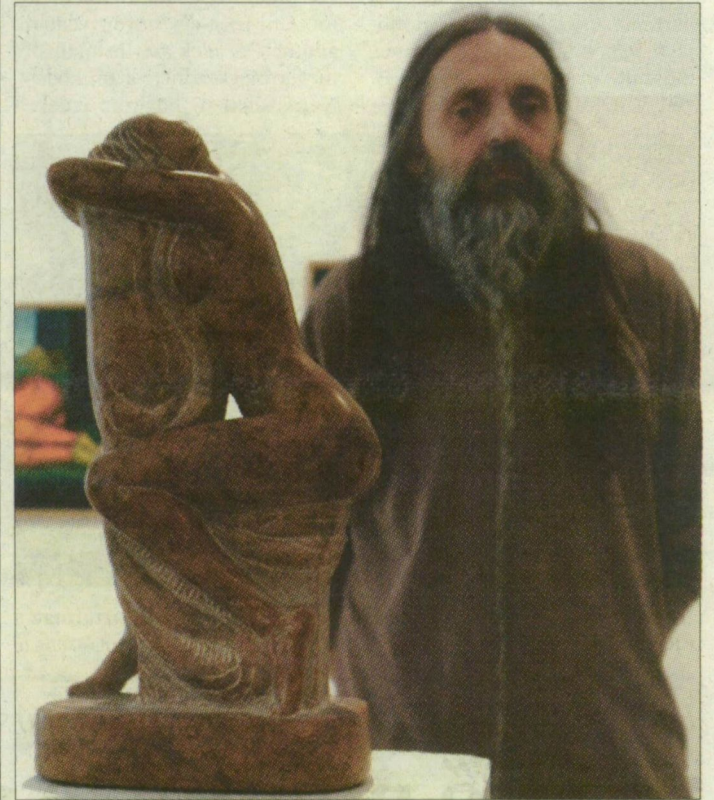
Balogh Sándor Berettyóújfalu született, Tóth Sándor növendékeként 1973-ban a szegedi Tömörkény művészeti szakközépiskolában érettségizett. Pályafutása ezután meglehetősen kacsringóra sikeredett. Afféle igazi életművészként alkotott: „Igyekeztem kopogtatás, behódolás, önmagam megerősökölés nélkül túlélni az adódó élethelyzeteket.”

Bár Balogh Sándornak nincs sok kapcsolata az egyesülettel, hivatalosan a Szegedi Szépművészek Céh tagja. Szakmai támogatást kap egykori mesterétől, Tóth Sándortól. Fritz Mihálynak és Kalmár Mártonnak is sokat köszönhet, ők még az alkotómunkához szükséges eszközök és anyagok beszerzésében is segítséget nyújtottak neki. 2003-ban felvették a Magyar Alkotóművészek Országos Szövetségének szobrász tagozatába, ezért és kö-

zélő ötvenedik születésnapja miatt is most időszerűnek gondolta, hogy egész pályafutását összegző kiállításon mutassa be bronz- és kőplasztikáit, rajzait és különös, egyéni színvilágú festményeit. Szobrai variációk egy témára: finoman megformált nőalakjainak többsége eltakarja az arcát, rejtőzködik.

– Mint ahogyan én sem, a külvilággal ők sincsenek megelégedve, ezért inkább önmagukba fordulnak, a belső utakat keresik, csak az alakjukat, mozdulataikat mutatják meg. Sokan azt mondják: a szem és az arc a lélek tükré, holott az ember teste és mozdulatai is kifejezik érzelmi világát, lelkületét. Sohasem mintázok modell alapján, helyette folyamatosan kapcsolatban állok a női nemmel. Naprakészen a fejében, a szívemben és a kezemben érzem ezt a csodálatos lelki- és formavilágot. Az erotika is ugyanolyan lételeme az embernek, mint az evés és az ivás, butaságnak tartanám tagadni, hogy számomra is fontos – vallja az alkotó, akinek munkáit május 7-éig láthatja a közönség a B galériában.

H. ZS.

Balogh Sándor meghatározó témája: a Nő

Fotó: Karnok Csaba

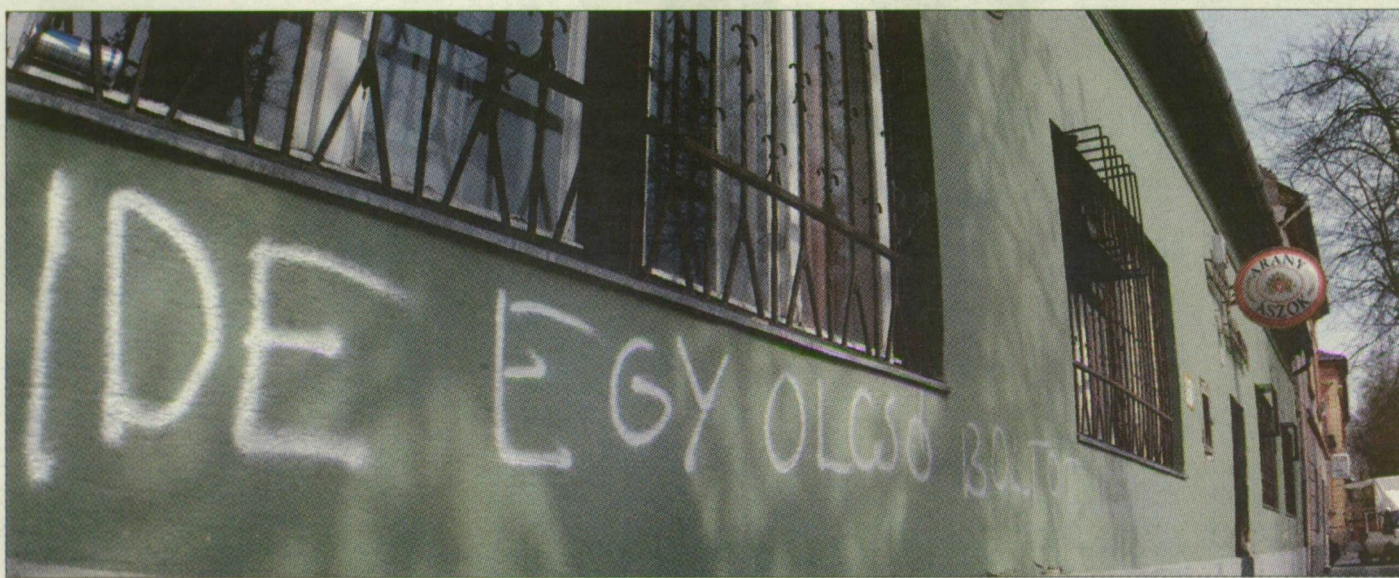
Továbbra sem lehet tudni, mi lesz a sorsa Szeged patinás kisvendéglőjének

Két éve kötötték ki a Kálmány Lajos utcai Bártkát

Noha több mint két év telt el azóta, hogy bezárták a Bártkát, ma sem lehet tudni, mi lesz a sorsa a patinás szegedi kisvendéglőnek. Az IKV Rt.-nél azt mondták: fontosnak tartják a városképi jelentőségű vendéglátóhely újbóli megnyitását, ugyanakkor az üzemeltető azt közölte, hogy vele még nem tárgyaltak ez ügyben.

A Bártkára 2002. január 7-én került lakat. Nem sokkal a kisvendéglő bezárása után a következő feliratot festették fel ismeretlenek a Kálmány Lajos utcai épület falára: „Ide egy olcsó boltot kérünk!” Az óhaj nem teljesült. De azoké sem, akik abban reménykedtek, hogy gyorsan kinyit majd a felújított Bártka.

A rendszerváltás után sorra szüntek meg Szegeden a városképi jelentőségű, kockás abroszos, régi időkét idéző kiskocsmák, csapszékek. A Bártka egyfajta intézmény volt a Tisza partján, hiszen nyolcvan évig fogadta a vendégeket. Azonban 2001 végére a közel százéves épület valamennyi szeglete elöregedett, megfáradt. Az üzemeltető, Marosiné Mucsi Piroska nem sokkal a zárás előtt így nyilatkozott lapunknak:

Egyfajta intézmény volt a Bártka Szegeden: nyolcvan évig fogadta a vendégeket

Fotó: Frank Yvette

– A tetőszerkezettől a falakon át a közművekig minden felújításra szorul, s amíg a ház nem esik át egy tatarozáson, semmi értelme nincs annak, hogy a belső teret toldozgassuk-foltozgassuk. A dologhoz hozzátartozik, fennállt a veszélye annak is, hogy az ÁNTSZ nem engedti tovább működtetni a vendéglőt. Marosiné számítása szerint a felújítás költsége 2001-ben

megközelítette volna az ötmillió forintot. Ekkora összeg befektetésére viszont csak akkor vállalkozott volna, ha az önkormányzati tulajdonú házat megvásárolhatja. Akkor azt mondta lapunknak, hogy akár kölcsönök felvételével, esetleg a Széchenyi-terv nyújtotta lehetőségekkel is élve szívesen megmagántulajdonát.

– Megítélésünk szerint is az a

legjobb megoldás – fogalmazott 2002 legelején Kerekes Péter, az IKV Rt. akkori elnök-vezérigazgatója –, ha a vendéglő üzemeltetője megveszi a Bártka épületét. Éppen ezért azt javasoljuk az önkormányzatnak, mivel a ház valóban sok pénzt igénylő átépítésre szorul, járuljon hozzá, hogy Marosiné méltányos áron megvásárolhassa az épületet. Kerekes úgy vélte, hogy az illetékes

bizottságok néhány héten belül megtárgyalják az ügyet, és minden esély megvan arra, hogy a Bártka megszépülve fogadja a vendégeket.

Akkor 2002. januárt írtak a naptárban. A Bártka azóta sem nyitott ki.

– Én magam nagy nosztalgiaival gondolok vissza a Bártkára, hiszen a Radnótiiban lejátzott öregfiúk kosárlabdameccs után

mindig itt ittlunk meg egy-két korsó sört – mondta Németh István. Az IKV Rt. jelenlegi elnök-vezérigazgatója hangsúlyozta: tősgyökeres szegedi lévén fontosnak tartja az emblematikus szegedi vendéglátóhelyek újbóli megnyitását. Így az IKV, lehetőségeihez képest mindent megtesz, hogy ezek a helyek újból működjenek.

A Bártka-ügyről Marosiné is szűkszavúnak bizonyult. Annyit mondott csupán, hogy a vendéglő bezárása óta nem történt előrelépés az ügyben, s vele még senki sem tárgyalt az épület sorsáról.

SZ. C. SZ.

ROMKERT A LIGETBEN

Értesüléseink szerint Marosiné Mucsi Piroska üzemeltette éveken át a Tiszavirág kisvendéglőt is, amely szintén városképi jelentőségű csapszék volt Szegeden. A Tiszavirágot 1998-ban hasonló okok miatt kellett bezárni, mint a Bártkát. Míg Marosiné az előbbi két helyet bérelte a várostól, addig a Vigadó saját tulajdona. Az úszegedi liget közepén lévő, rendkívül leromlott állapotú szórakozóhely már a kilencvenes évek eleje óta nem fogad vendégeket.